

Приближаваме. Чуваме глухото бумтене на падащата грамада вода. Между дървесата заблещукаха запъненитѣ кждърци на текущата по наклонна камениста плоскостъ вода. Минуваме единъ мостъ. Рѣката около стотина метра широчина блѣсна прѣдъ насъ, запънена и буйно устремена, между хиляди камъни, къмъ пропастьта, прѣдъ която се издига една грива отъ разбита млѣчна пѣна и изчезва. . . Гръма прѣдъ насъ до толкова се усилюва щото, за да се чуемъ ние викаме. Ето ни прѣдъ Ниагарския водопадъ! Ето го!! . . .

Много минути се изминаха, догдѣто ние се свѣстихме! Всички наблюдатели бѣха вцѣпенени, като въ жива картина! Прѣдъ нази падатъ буйни кждрави снопове разпънена вода и се губятъ на стотина метра долу, въ една кипяща пѣнлива масса, отъ която се възнася силно бумтене. Долу-адъ! Нѣщо ври, кипи, бѣснува се, гърми, като че потръсва цѣлата околностъ, снопове пѣна се мѣтатъ като фонтани нагорѣ, воденъ прахъ обсипва цѣлия водопадъ. . .

Прощавай, Ниагара! Много е кратъкъ животъ, за да имамъ надежда още веднажъ да те видя!“

(Изъ „До Чикаго и назадъ“ отъ
Алеко Константиновъ).

